

Bülbül E

— *ism-i mechul* · 09 Ocak 2016

Siyahın üstüne kara çalan gecelerin adamıyım ben,
Sokak lambası dahi olmaz benim düşlerimde.
Caddeleri soyuttur A şehrinde B şehrine,
Gidemezsin, havada kalır adımların adım gibi.
Zaten unutulması kolay olur unutanın,
Şimdi hayallerini dahi unutan ben!
Şikayete söyle ne kadar var haddin?

Gözlerimin ağladığına yaşlarım şahit olacaktı,
Sonra acıma ortak olacaktı demli çayım.
İçtikçe kararacaktı gökyüzü yıldızların vefasızlığına.
Oysa ay çoktan çekip gitmişti,
Zaten ben de karanlığı seviyorum başından beri,
Sırf aydınlığın tezadı diye...

Siyahın üstüne kara çalan demli çayım;
Sen bardağa dolarken içim doluyor benim de gözlerime doğru,
Düşlediğim hayellerim kabusu dönüşecek diye.
Caddelerime korkularım isim koyar,
Güvenemezsin, yarı yolda bırakır sözlerin şiirlerim gibi.
Zaten vefasızın vefadan bahsetmesi garip değil mi?
Tek damla yaş dökmeyen gözlere sahip ben!
İnsanlara kızmaya söyle ne kadar var haddin?

Önceleri özlediğim kadar özlemedim kimseyi,
Kağıdın mürekkebi özlediği gibi.
Kafiyesi bozulmuş satırların sebebi sensin.
Zaten geriye kalan iki isimden başka ne ki?
Sen ve ben kaldık sayfalara karışan kelimeler gibi.
Altın kafesinde özgür sen ve kağıt zindanlarda unutulmuş ben!
Ben zindanımın duvarlarında özgür yaşarken,
Sen altın kafesinde özgürlüğüne hapis...

ism-i mechul'den bülbül'e

2016.01.10

03:02